

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 642/2023-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľiek [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a **HONORIUS – LAW & DETECTIVE AGENCY, s.r.o., v skratke HONORIUS, s.r.o.**, Smetanova 1655/7, Trenčín, zastúpených Advokátskou kanceláriou JUDr. Otto Markech, s.r.o., Smetanova 1655/7, Trenčín, prostredníctvom ktorej koná advokát JUDr. Otto Markech, proti príkazu Okresného súdu Trenčín č. k. OSTN-V-224-1/2019-Ntt z 15. októbra 2019 a jeho príkazu č. k. OSTN-V-240-1/2019-Ntt z 5. novembra 2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a** .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľiek a skutkový stav veci

1. Sťažovateľky (prvá sťažovateľka ako fyzická osoba a druhá sťažovateľka ako právnická osoba) sa ústavnou sťažnosťou doručенou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 16. februára 2021 domáhajú vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 17 ods. 2, čl. 19 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) vo vzťahu k prvej sťažovateľke a základných práv podľa čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2, čl. 22 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru a čl. 13 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) vo vzťahu k druhej sťažovateľke príkazom Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) č. k. OSTN-V-224-1/2019-Ntt z 15. októbra 2019 (ďalej len „prvý napadnutý príkaz“) a jeho príkazom č. k. OSTN-V-240-1/2019-Ntt z 5. novembra 2019 (ďalej len „druhý napadnutý príkaz“). Žiadajú priznať im finančné zadosťučinenie v sume 20 000 eur a 50 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že prvým napadnutým príkazom bolo podľa § 115 Trestného poriadku nariadené v trestnej veci vedenej pre pokračovací zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, v časti spáchaný formou

spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona odpočúvanie a záznam telekomunikačných činností prvej sťažovateľky.

3. Druhým napadnutým príkazom bol podľa § 114 ods. 2 Trestného poriadku vydaný príkaz na vyhotovenie obrazových, zvukových alebo obrazovo-zvukových záznamov zo stretnutí [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „oznamovateľka“ a „svedkyňa“) s tam uvedenými osobami, prípadne ďalšími spolupracujúcimi pri marení spravodlivosti a nahováraní na krivú výpoveď a zároveň bol potvrdený príkaz prokurátora Okresnej prokuratúry Trenčín č. k. I PO-V-170-1/2019-TN zo 4. novembra 2019.

II.

Argumentácia sťažovateľiek

4. Sťažovateľky pred ústavným súdom namietajú, že konanie prvej sťažovateľky nemohlo v rozhodnom čase naplniť objektívnu stránku skutkovej podstaty trestného činu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, keďže svedkyňa, ktorú mala prvá sťažovateľka ovplyvňovať, nemala v príslušnom trestnom konaní proti [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „trestné konanie proti advokátovi“) žiadne procesné postavenie. Neskôr už svedkyňa odkazovala na svoju výpoveď v inom trestnom konaní a uvádzala aj nové skutočnosti, ktoré neboli v súlade s jej trestným oznámením z 10. októbra 2019 proti sťažovateľke. Navyše, svedkyňa nebola po podaní trestného oznámenia zároveň vypočutá ako svedok, ale iba vypočutá v inom trestnom konaní (pravdepodobne v trestnom konaní proti advokátovi, pozn.), jej výsluch je nepoužiteľným dôkazom a prvej sťažovateľke nemalo byť ani len vznesené obvinenie. Neexistuje dôkaz, že proti svedkyňi bolo použité akékoľvek násilie, hrozba násillia či hrozba inej ťažkej ujmy.

5. Okresný súd napriek neexistencii hoci len podozrenia zo spáchania trestného činu vydal napadnuté príkazy, na ktorých vydanie neboli splnené zákonné podmienky, t. j. dôvodné podozrenie zo spáchania trestnej činnosti a tiež to, že iné spôsoby na preukázanie daného zločinu sa ukázali ako neúčinné alebo že sledovaný účel nebolo možné dosiahnuť inak.

6. Pri prvom príkaze je uvedené, že majiteľkou mobilnej účastníckej stanice mala byť prvá sťažovateľka, avšak jej majiteľkou bola druhá sťažovateľka, a teda došlo aj k porušeniu práv druhej sťažovateľky.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práv sťažovateľiek podľa ústavy, listiny a dohovoru prvým napadnutým príkazom a druhým napadnutým príkazom.

8. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti pri poskytovaní ochrany základným právam obsiahnutým v ústave postupuje v intenciách judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. V zmysle tejto judikatúry sa posudzujú zásahy do práva na súkromie z troch hľadísk, a to z hľadiska legality, legitimacy a proporcionality. Štát môže zasiahnuť do práva na súkromie len vtedy, ak takýto zásah pripúšťa zákon, a právna norma ho upravuje dostatočne jasne na to, aby bol za ustanovených podmienok predvídateľný (legalita). Legitímnosť zásahu do práva na súkromie je spojená s jeho účelom, ktorý je definovaný v čl. 8 ods. 2 dohovoru, teda zásah do práva

na súkromie je prípustný len vtedy, ak je to v záujme štátu z dôvodu ochrany národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, v záujme spoločnosti z dôvodu zabezpečenia hospodárskeho blahobytu krajiny, ochrany zdravia alebo morálky a v záujme jednotlivcov z dôvodu ochrany práv a slobôd iných. Štát môže zasiahnuť do práva na súkromie len v tom prípade, keď je to nevyhnutné (za daných okolností nie je možné legitímny cieľ dosiahnuť inak) a pri dodržaní zásad a princípov vlastných demokratickej spoločnosti (proporcionalita) (III. ÚS 80/08, I. ÚS 274/05, IV. ÚS 121/09, II. ÚS 367/2015).

9. V zmysle uvedeného postupoval ústavný súd aj v tejto veci a dospel k záveru, že ústavná sťažnosť sťažovateľiek nie je dôvodná.

10. Z napadnutých príkazov vyplýva, že okresný súd v prípade oboch dospel k záveru, že je dané podozrenie, že skutky uvedené v predmetnom uznesení o začatí trestného stíhania sa stali a že vykazujú všetky pojmové znaky skutkovej podstaty trestného činu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, v časti spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, a že daný návrh na vydanie namietaných príkazov je dôvodný. K okolnostiam veci bližšie uviedol, že prvá sťažovateľka mala spoločne s ďalšou osobou dôjsť k dverám bytu, v ktorom sa svedkyňa zdržiavala (pozri bod 4 tohto uznesenia), oznámiť jej „*raziu*“ u pána [REDAKOVANÉ] (trestné konanie proti advokátovi vedené na podklade trestného oznámenia za zločin vydierania a zločin znásilnenia, prečin poškodzovania cudzej veci a prečin poškodzovania cudzích práv, ako aj prečin nebezpečného prenasledovania; trestný čin znásilnenia mal byť spáchaný v predmetnom byte, v ktorom sa zdržiavala svedkyňa/oznamovateľka, pozn.), zistiť, či sa v byte nenachádzajú „*vibrátory, kondómy, fotky a niečo také, čo by mohli policajti nájsť*“. Pri druhom takomto stretnutí jej prvá sťažovateľka mala odovzdať na podpísanie čestné prehlásenie, že pán [REDAKOVANÉ] nemal kľúče od predmetného bytu, psychicky na svedkyňu tlačiť, poukazujúc na to, že pán [REDAKOVANÉ] je vo väzení a že ak svedkyňa chce, aby jej pán [REDAKOVANÉ] pomohol v konaní týkajúcom sa zverenia detí do osobnej starostlivosti a určenia výživného na deti, tak má aj ona pomôcť pánovi [REDAKOVANÉ]. Svedkyňa zo strachu o svoje deti mala pripravené čestné prehlásenie podpísať, hoci vedela, že je nepravdivé, keďže pán [REDAKOVANÉ] kľúč od predmetného bytu v skutočnosti mal. Prvá sťažovateľka mala svedkyňu povedať, že až bude vypovedať, tak jej dopredu povie otázky a tiež spôsob, ako na tieto otázky má odpovedať. Na druhý deň mala byť svedkyňa telefonicky kontaktovaná, čo sa týka výmeny zámku na dverách bytu a tiež toho, že po prepustení pána [REDAKOVANÉ] zo zadržania sa s ním nesmie kontaktovať, pretože by uvedené mohlo byť vyhodnotené ako ovplyvňovanie svedka.

11. Okresný súd v nadväznosti na uvedené poukázal na predpoklad, že sa už uvedené osoby znova stretnú a budú spolu komunikovať a dohadovať sa na účelovej výpovedi a ďalšom účelovom postupe. Z uvedených dôvodov bolo podľa neho potrebné tieto stretnutia zadokumentovať, zistiť, v akom čase, na akom mieste a v akej súvislosti sa príslušné osoby stretli. Ďalej odkázal na dôvodný predpoklad, že ihneď ako sa tieto osoby dozvedia, že svedkyňa je predvolaná na výsluch na políciu, pôjdu ju ovplyvňovať a určovať jej, ako má vypovedať, a to práve do predmetného bytu, kde v súčasnosti žije, resp. k tomu môže dôjsť na verejných priestranstvách v [REDAKOVANÉ] a okolí. Poukázal tiež na to, že odhaľovanie a zabezpečovanie informácií k trestnému činu inými spôsobmi bolo neúčinné.

12. Uvedené závery okresného súdu sú z pohľadu ústavného súdu vzhľadom na okolnosti prípadu a štádium trestného konania dostatočne odôvodnené, a teda aj presvedčivé. Okresný súd v okolnostiach danej veci v primeranej miere poukázal na v tom čase existujúcu dôvodnosť podozrenia zo spáchania predmetnej trestnej činnosti (porov. III. ÚS 590/2021), snahu o opakované vplyvanie na svedkyňu prostredníctvom dotknutých osôb, resp. nátlak, ktorý na ňu mal byť spôsobovaný, ako aj na skutočnosť, že prvá sťažovateľka a ďalšia osoba mali svedkyňu oznámiť, že ju ešte v danej trestnej veci v súvislosti s jej prípadnou výpoveďou pred orgánmi činnými v trestnom konaní (proti advokátovi) budú kontaktovať, čo sa týka spôsobu, ako má ona ako svedkyňa vypovedať.

13. Pokiaľ prvá sťažovateľka namietla, že majiteľkou mobilnej účastníckej stanice bola druhá sťažovateľka, z prvého napadnutého príkazu vyplýva, že majiteľkou a aj užívateľkou mobilnej účastníckej stanice bola prvá sťažovateľka, a to s odkazom na lustráciu z Ústredného informačného systému Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Predmetnú mobilnú účastnícku stanicu mohla/mala používať na komunikáciu s [REDAKOVANÉ] (trestné stíhanie proti advokátovi).

14. Z napadnutých príkazov sa teda ústavný súd presvedčil, že sú legálne vzhľadom na účel ich použitia, ktorým bolo zabezpečenie účinného vyšetrenia podozrení z trestnej činnosti, a teda v záujme verejnej bezpečnosti a predchádzania zločinnosti (porov. III. ÚS 590/2021 týkajúci sa obdobných príkazov vydaných v súvislosti s touto trestnou vecou).

15. Vzhľadom na uvedené bolo potrebné ústavnú sťažnosť ako celok odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

16. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľiek nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 29. novembra 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu